तस्या अपि तथाभूता ज्ञानविज्ञानशालिनी ।
शारिका सोमिका नाम राजपुत्र्याः किलाभवत् ॥ ८ ॥
ते चैकपञ्जरस्थे द्वे तत्रास्तां शुकशारिके ।
सेवमाने स्वविज्ञानैर्दंपती तौ निजप्रभू ॥ ९ ॥
5 एकदा साभिलाषस्तां शारिकां सो ऽब्रवीच्छुकः ।
एकशय्यासनाहारं सुभगे भज मामिति ॥ १० ॥
नाहं पुरुषसंसर्गमिच्छामि पुरुषा यतः ।
दुष्टाः कृतघ्ना इति सा शारिका प्रत्युवाच तम् ॥ ११ ॥
न दुष्टाः पुरुषा दुष्टा नृशंसहृदयाः स्त्रियः ।
10 इति भूयः शुकेनोक्ते विवादो ऽत्रालगत्तयोः ॥ १२ ॥
कृतदासत्वभार्यात्वपणौ तौ शकुनी मिथः ।
निश्चयायाथ सत्यं तं राजपुत्रमुपेयतुः ॥ १३ ॥
स विवादपदं श्रुत्वा तयोरास्थानगः पितुः ।
कथं कृतघ्नाः पुरुषा ब्रूहीत्याह स्म शारिकाम् ॥ १४ ॥
15 ततः सा शृणुतेत्युक्त्वा निजपक्षप्रसिद्धये ।
पुंदोषव्यापिनीमेतां शारिकाकथयत्कथाम् ॥ १५ ॥
अस्ति कामन्दकी नाम नगरी भुवि विश्रुता ।
अर्थदत्ताभिधानो ऽभूद्वणिक्तस्यां महाधनः ॥ १६ ॥
धनदत्ताभिधानश्च पुत्रस्तस्योदपद्यत ।
20 पितर्युपरते सो ऽपि बभूवोच्छृङ्खलो युवा ॥ १७ ॥
द्यूतादिसङ्गे धूर्ताश्च मिलितास्तमपातयन् ।
कामं व्यसनवृक्षस्य मूलं दुर्जनसंगतिः ॥ १८ ॥
अचिराद्व्यसनक्षीणधनो दौर्गत्यलज्जया ।
सो ऽथ त्यक्त्वा स्वदेशं तं भ्रान्तुं देशान्तराण्यगात् ॥ १९ ॥
25 गच्छंश्च चन्दनपुरं नाम स्थानमवाप्य सः ।
विवेश भोजनार्थी सन्नेकस्य वणिजो गृहम् ॥ २० ॥
स वणिक्सुकुमारं तं दृष्ट्वा पृष्ट्वान्वयादिकम् ।
ज्ञात्वा कुलीनं सत्कृत्य स्वीचक्रे दैवयोगतः ॥ २१ ॥
ददौ च सधनां तस्मै नाम्ना रत्नावलीं सुताम् ।
30 ततः स धनदत्तो ऽत्र तस्थौ श्वशुरवेश्मनि ॥ २२ ॥
दिनेष्वेव च यातेषु सुखविस्मृतदुर्गतिः ।
स्वदेशं गन्तुकामो ऽभूत्प्राप्तार्थो व्यसनोत्सुकः ॥ २३ ॥